

ELLE KENNEDY

Voel het vuur

Vertaald door InAksie

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Proloog

Drie maanden geleden

'Je vriend zag er beroerd uit,' zei Claire McKinley terwijl ze achter haar toekomstige zwager de donkere hal van zijn huis in liep. Ze bukte zich om haar sneakers los te maken en voelde de groene ogen van Dylan Wade op haar lijf.

Ze verwachtte dat hij een kribbige opmerking zou maken, haar zou zeggen dat het uiterlijk van zijn vriend haar niets aanging, maar hij deed geen van beide.

'Dat Sophie zomaar verdween, was een schok voor hem. En voor mij,' bekende Dylan.

'Ja, voor mij ook. Ik blijf maar denken aan wat er had kunnen gebeuren als we haar niet gevonden hadden...' Ze huiverde. 'O, god. Stel je voor, een kind verliezen.'

In de stilte die volgde, was verrassend genoeg geen spanning voelbaar. Bizar. Vanaf het moment dat zij en Dylan elkaar hadden ontmoet, konden ze nauwelijks in dezelfde ruimte zijn zonder elkaar af te snauwen, maar dat kleine meisje bijna verliezen op de kermis had behoorlijk ontvullend gewerkt. Vanavond had Claire een andere kant van Dylan gezien. Hij was onder druk geconcentreerd, zelfverzekerd en kalm. Wat dubbel bizar was, want normaal was hij een arrogante, eigengereide klootzak.

Hij keek nog steeds naar haar, zelfs toen hij zijn laarzen en zijn blauwe overhemd uittrok en bleef staan in alleen een strak wit T-shirt en een cargobroek. Claire kon er niets aan doen, haar blik ging over zijn knappe gezicht en zijn stevige, gespierde en irritant aantrekkelijke fantastische lichaam. Chris had ook een geweldig figuur, maar er zat iets spannends aan de wetenschap dat Dylans

gespierde sixpack te danken was aan een degelijke marinetraining en niet aan de sportschool die haar verloofde drie keer per week bezocht.

De broer van je verloofde...

Het geheugensteuntje schudde haar wakker. O, in hemelsnaam, ze had niet het recht de borst van deze man te bewonderen, hoe heerlijk gespierd hij ook was.

Ze schraapte haar keel. 'Hoe dan ook, ik ga naar bed.'

'Om negen uur? Jee, lieverd, heeft alle opwinding je zo aangegrepen?'

Claire fronste. Natuurlijk. Ze had kunnen weten dat hij het niet heel lang zou volhouden om aardig te doen. 'Ennnn daar is hij weer.'

'Je weet dat je me gemist hebt.'

Zijn kwajongensachtige grijns maakte haar woest... en liet haar hart een slag overslaan. Ze negeerde zijn laatste reactie en zette een stap naar de deuropening.

'De lullige en niet heel erg subtiele opmerkingen over mijn karakter gemist? Sorry, niet echt. Welterusten, Dylan.'

'Welterusten, schatje.'

Haar rug verstijfde. Ze had hem meer dan eens verteld dat ze het verfoeide als hij haar *schatje* noemde. Ze was níét het schatje van deze vent.

Terwijl ze door de donkere gang liep, twinkelde er iets zilverkleurigs naar haar en haar blik ging naar de tweekaraats vierkante diamant aan haar ringvinger. De verlofingsring die Christopher James Wade bijna vijf maanden geleden om haar vinger had geschoven. Meestal veroorzaakte de aanblik van de prachtige, fonkelende ring een glimlach om haar lippen. Vanavond maakte hij haar alleen maar kwaad. Chris had haar kwaad gemaakt. Hij had haar overgehaald om mee te gaan op dit tweedaagse uitje naar San Diego. Hij had beloofd dat ze na afloop van zijn vergaderingen samen wat tijd zouden doorbrengen. Maar wat had hij gedaan? Haar bij zijn broer afgezet en hij was met zijn collega's naar een countryclub gegaan.

Geef hem wat ruimte. Hij heeft veel aan zijn hoofd.

Claire dwong zichzelf haar spieren te ontspannen. Ze liep de logeerkamer in, ging op de rand van het tweepersoonsbed zitten en slaakte een vermoeide zucht. Chris had veel aan zijn hoofd. De afgelopen anderhalf jaar had hij zich kapotgewerkt om de puinhoop die zijn moeder had veroorzaakt op te ruimen.

Waarbij zijn broer Dylan hem niet eens hielp.

Woede raasde door haar heen toen ze bedacht hoe egoïstisch dat was. Ze begreep dat Dylan hun land diende, maar kon hij niet de moeite nemen om een béétje hulp te bieden? Om misschien af en toe wat geld naar huis te sturen? Iemand zou die eikel een flinke draai om de oren moeten geven.

Wat houdt je tegen?

Claire fronste boos. Waarom zou zij Dylan er niet mee confronteren? Chris weigerde tenslotte dat te doen. Hij hield vol dat het als oudste zoon zijn verantwoordelijkheid was om voor hun moeder te zorgen, niet die van Dylan. Maar genoeg was genoeg. Ze had Chris beloofd dat ze zich er niet mee zou bemoeien, maar haar verloofde zou zich niet dood hoeven werken als zijn broer zijn steentje bijdroeg.

Ze stak haar kin vooruit, stond op en liep de logeerkamer uit. Toen hoorde ze echter het geroezemoes van mannenstemmen vanuit de hal en bleef ze staan.

Shit. Chris moest terug zijn. Ze kon zijn broer niet de waarheid vertellen als hij erbij was.

Vooral niet omdat hij haar uitdrukkelijk had gezegd dat ze zich erbuiten moest houden.

Ze stond op het punt zich om te draaien en het plan te laten varen toen ze een harde klap hoorde, alsof iets, of iemand, tegen een muur was geknald. Terwijl ze probeerde niet in paniek te raken, sloop ze de gang in.

Alle lichten waren uit en de indeling van het huis was nog onbekend voor haar. Dat maakte dat ze zich gedesoriënteerd voelde toen ze op haar tenen richting de voordeur liep. Ze ging een hoek om, keek naar de schaduw van de deur... en bevroor.

Wel alle...

Claire's mond viel open. Ze kreeg ogen als schoteltjes. Haar brein werkte op volle toeren om te begrijpen wat ze zag.

Ze moest aan het hallucineren zijn.

Juist. Dat moest het zijn. Want het kon echt niet dat ze Dylan een andere man zag kussen.

Ze knipperde een paar keer, maar het tafereel voor haar verdween niet in een wolk van hallucinatierook. Daar stond hij. Dylan Wade, de woest sexy, zelfingenomen broer van haar verloofde.

Een andere *mán* te kussen.

Claire knipperde opnieuw met haar ogen en concentreerde zich op de donkerharige man die zijn lippen stevig op die van Dylan drukte. Ze kon zijn gezicht niet zien, maar zijn lichaam was even stevig en ongelooflijk als dat van Dylan en de twee mannen pakten elkaar vast alsof ze nog maar één minuut te leven hadden en van plan waren elke seconde te gebruiken. Totaal onverwacht werd ze gegrepen door lust. Maar... o lieve heer, shock en verwarring daargelaten, dit zou weleens het opwindendste kunnen zijn wat ze ooit in haar leven had gezien.

'Heb je met iemand anders geslapen deze zomer?' De vraag kwam van Dylans bezoeker. Of Dylans... minnaar?

Haar dijen klemde tegen elkaar bij de gedachte.

'Ja.' Dylans schorre stem zond een rilling door haar heen en bracht Claire naar een nieuw niveau van opwindning.

Ze dook terug in de schaduw, gaf zichzelf de opdracht om weg te lopen, hun privacy te respecteren, haar kamer in te duiken en te zorgen dat ze klaarkwam, nú meteen, maar ze kon haar blik niet van de twee mannen losweken. Hun stemmen werden even zachter, waardoor ze moeilijk te verstaan waren, dus bestudeerde ze hun lichaamstaal. De vreemdeling had één hand op Dylans brede borst en de andere achter Dylans hals. Dylans rechterhand rustte op de schouder van de ander en zijn linkerhand streelde gedachteloos de heup van de man. En toen ze elkaar weer kusten en ze het flitsen van tongen zag, moest ze een kreun inhouden.

Die kreun ontsnapte bijna toen de man Dylan omdraaide en zijn kruis tegen de kont van de marinier drukte.

Even later stond Claires hele lichaam in brand toen ze zag hoe Dylan van positie veranderde, zodat de donkerharige man nu naar de muur keek.

Haar zintuigen werden overbelast. Ze had geen idee waarop ze zich moest concentreren. Hun woorden? Hun monden? Hun lichamen?

Ze was zo dicht bij een explosie dat ze nauwelijks kon denken. Ze kon niet geloven dat ze de broer van haar verloofde zag zoenen met een andere man en plotseling gonsden er honderd vragen in haar hoofd.

Viel Dylan op mannen?

Wist Chris dat?

Waarom was ze zo opgewonden?

Het geluid van een dichtslaande deur bracht haar terug naar het heden.

Dylans vriend – *minnaar?* – was weg. De blonde marinier draaide het nachtslot om en keerde zich om met een grijns op zijn gezicht.

Een grijns die verdween op het moment dat hij Claire zag.

Ze keken elkaar aan. Ze zag de argwaan in zijn ogen.

Ze slikte. ‘Ik...’

Haar blik ging snel naar haar voeten. O, man. Wat zei je in een dergelijke situatie?

Ze opende haar mond en probeerde het opnieuw. ‘Ik...’ Even later richtte ze haar hoofd op en ze keek hem recht in de ogen. ‘Ik zal niets tegen Chris zeggen.’

Toen stormde ze weg voordat hij kon reageren.

Ik zal niets tegen Chris zeggen?

Ze kon zichzelf wel voor het hoofd slaan toen ze zich terug haastte naar de logeerkamer. Had ze niets beters kunnen bedenken?

Haar enige excuus was dat ze nog te verbijsterd was om welk samenhangend gesprek dan ook te voeren. Haar hart raasde in haar

borst, haar mond was droger dan de Sahara en haar klit deed pijn. Pulseerde. Eén aanraking verwijderd van een orgasme. Als ze haar hand nu tussen haar benen stak, zou ze spontaan ontbranden.

Het stoute meisje in haar wilde het laten gebeuren. Denken aan Dylans tong in de mond van die hete hunk, haar hand in haar slipje laten glijden en genieten van het resultaat, maar ze dwong zichzelf om die trein van gekte te laten ontsporen.

Dit was de broer van Chris. De homoseksuele broer van Chris? Dezelfde vragen schoten weer door haar hoofd, maar er was er één in het bijzonder die ze maar niet kon loslaten.

Waarom hadden zij en Chris dat niet? De hartstocht. De intensiteit. Die behoefte om elkaar op te vreten.

Dylan en zijn donkerharige vreemdeling verlangden naar elkaar met een oerkracht die Claire nooit had gevoeld of zelfs maar voor mogelijk had gehouden.

Ze haalde trillerig adem, niet in staat die geile beelden uit haar hoofd te zetten. Ze vroeg zich af of ze er met Dylan over moest praten, écht praten in plaats van er zomaar een belofte uit te flappen en weg te rennen. Maar ze kreeg haar benen niet zo ver dat ze haar naar de deur toe droegen. Zij en Dylan hadden vanavond op de kermis dan misschien een korte wapenstilstand gesloten, maar ze waren geen vrienden en ze had het gevoel dat hij het niet zou waarderen als ze haar neus in zijn zaken zou steken.

Het beste was om te doen alsof ze niet had gezien wat ze had gezien. Het er nooit meer met Dylan over te hebben. Er nooit meer aan te denken.

En nooit, nooit masturberen terwijl ze eraan dacht.

Er schoot een rilling door haar lichaam en het duurde even voor Claire zich realiseerde dat haar hand uit eigen beweging onder de tailleband van haar broek was gegleden. En dat haar vingers al in haar slipje zaten...

Na een moment van besluiteloosheid besloot ze haar vingers toestemming te geven om door te gaan. Eén keer kon geen kwaad, verzekerde ze zichzelf.

Een klein geil momentje.

En daarná zou ze doen of vanavond nooit gebeurd was.

1

Heden

‘Je moet haar vertellen dat ik niet met haar kan trouwen.’

Dylan staarde zijn oudere broer aan. Oké. Juist. Dat had hij niet verwacht toen Chris hem naar de elegante suite in de Marin Hills Golf Club had laten komen.

Het duurde even voordat hij herstelde van de schok. ‘Ja, juist. Heel grappig, Chris.’ Hij forceerde een lachje en klopte zijn broer op zijn arm. ‘Kom op, man, het is tijd om te gaan. De ceremonie begint over...’

‘De ceremonie begint niet,’ onderbrak Chris hem met dodelijk vermoeide groene ogen. Hij duwde Dylans hand weg en haastte zich naar de bar aan de andere kant van de ruimte.

Dylan zag verbijsterd hoe zijn broer een glas pakte, dat tot de rand vulde met whisky en het halve glas in één teug naar binnen sloeg.

‘Ik kan niet met haar trouwen. Ik kan het niet. Je moet het haar gaan zeggen!’

Shit. Chris had de blik van een waanzinnige in zijn ogen. Hij bewoog zijn handen als een waanzinnige. Hij maakte wilde gebaren, zelfs met de hand die het glas vasthield, en door zijn heftige bewegingen klotste de vloeistof op het dieprode tapijt onder Chris’ zwartleren schoenen.

Het werd pijnlijk duidelijk dat Chris geen grapje maakte.

‘Zet de whisky neer,’ zei Dylan rustig.

Zijn broer negeerde de opdracht en nam nog een slok.

Met een zucht liep Dylan naar hem toe en hij pakte het glas uit de trillende vingers van zijn broer. De suite had een kleedkamer

aan de ene en een woonkamer aan de andere kant, met een stel leren fauteuils voor een enorme stenen open haard. Dylan sleepte Chris mee naar een van de stoelen en dwong hem te gaan zitten.

‘Wat is er aan de hand? Waarom kun je niet met Claire trouwen?’ In plaats van te gaan zitten sloeg Dylan zijn armen over elkaar en keek omlaag naar zijn broer.

‘Omdat ze niet de juiste vrouw voor me is.’

Dat meen je?

Hij drukte de reactie weg voor die zijn mond kon verlaten. Maar kom op zeg, kwam Chris daar nú pas achter?

Dylan had vanaf dag één geweten dat Claire McKinley niet geschikt was voor zijn broer. Hij had gehoopt dat Chris het uiteindelijk ook zou inzien, maar hij had niet verwacht dat dat tien minuten voor de bruiloft van de twee zou gebeuren.

En het was niet zomaar een kleine, besloten bijeenkomst die gemakkelijk kon worden afgezegd als Chris dit echt meende. Dit was een dure, opzichtige aangelegenheid die een stortvloed aan roddels zou ontketenen als de ceremonie zou worden afgelast. De senior partner van Chris' advocatenkantoor was zo aardig geweest om de countryclub voor die dag ter beschikking te stellen, zodat het stel daar kon trouwen. Er stonden vijfhonderd mensen in de eetzaal te wachten, onder wie Dylans moeder, Shanna, die dolgelukkig was met de komst van een dochter in hun gezin.

Shit. Zijn moeder zou er kapot van zijn.

‘Ik heb mezelf maandenlang voor de gek gehouden,’ zei Chris zo wanhopig dat Dylan een vlag van medelijden voor hem voelde. ‘Ik hield mezelf steeds voor dat ik de juiste beslissing had genomen door haar ten huwelijk te vragen. Claire is slim, succesvol, knap. Maar ze heeft ook veel tekortkomingen en... ik dacht...’

Dylan zakte in de andere fauteuil. ‘Je dacht wat?’

‘Dat ze zou veranderen.’ Chris haalde hulpeloos zijn schouders op. ‘Ik hoopte dat ze zich uiteindelijk zou gaan gedragen als... ik weet het niet, als de vrouw die ik wilde dat ze zou zijn.’

‘In hemelsnaam, Chris, je wachtte in de hoop dat de hele persoonlijkheid van je verloofde zou veranderen?’

Het was hem niet ontgaan dat zijn broer geen woord had gezegd over liefde. Niet één keer. Maar hij besloot daar niet op in te gaan.

‘Ik ben een idioot, oké?’ Chris haalde een hand door zijn perfect gekapte blonde haar. ‘Diep vanbinnen wist ik dat het niet goed zat, maar ik bleef tegen mezelf zeggen dat ik ermee door moest gaan. De uitnodigingen waren al verstuurd en mam was zo enthousiast. En toen boekte Lowenstein de Lavendel Balzaal in de verdomde Marin Hills Golf Club als huwelijkscadeau; ik kon echt niet tegen de senior partner van mijn kantoor zeggen: *hé, dank je wel, maar helaas, de bruiloft gaat niet door.*’

Chris ademde zwaar. Hij trilde zichtbaar en Dylan had het gezicht van zijn broer nog nooit zo bleek gezien.

‘Ik had naar Maxwell moeten luisteren,’ mompelde Chris. ‘Hij vertelde me dat ze geen goede partij was, hij...’

‘Wacht even, wat?’

‘Pres Maxwell, hij is een van de partners van het kantoor. Hij en zijn vrouw zijn hier lid en ze hebben Claire en mij voorgedragen voor het lidmaatschap. Afgelopen weekend hebben we met hen geluncht. Ik heb een paar rondjes gespeeld met Pres en de jongens en Claire bracht wat tijd door met de andere vrouwen.’ Chris’ lippen verstrakten. ‘Ik weet niet wat er precies gezegd is, maar Pres nam me maandagochtend apart en zei dat Claire de vrouwen een paar persoonlijke details over haar verleden had verteld. En dat waren geen fatsoenlijke details, als je begrijpt wat ik bedoel.’

Dylan weerstond de neiging om met zijn ogen te rollen. Hij vergat soms hoe preuts zijn broer was.

‘Oké, dus ze heeft met de dames van de countryclub over seks gepraat. Is dát de reden waarom je het afblaast?’

De ogen van zijn broer vonkten van ergernis. ‘Ik heb je gezégd waarom, Dylan. Dit was maar één voorbeeld waarom ze niet bij me past.’ Chris stond plotseling op. ‘Ik kan niet met haar trouwen. Ik kan niet leven met een vrouw die me niet respecteert.’

‘Wie zegt dat ze dat niet doet?’

‘Er is nog veel meer wat je niet weet,’ zei Chris somber. ‘Anders dan Claire ga ik niet uit de school klappen. Onze persoonlijke shit

en bepaalde ongepastheden gaan niemand anders wat aan. Geloof me als ik zeg dat ik hier een eind aan moet maken.'

Dylan kneep zijn ogen halfdicht. 'Zeg je dat ze je belazerd heeft?'

'Ik zeg niets.' Die groene ogen keken hem nu smekend aan en ze glommen van angst. 'Je moet haar zeggen dat de bruiloft niet doorgaat.'

'Ik maak het niet namens jou uit met jouw bruid.'

'Maar jij bent mijn getuige,' protesteerde Chris. 'En je bent mijn broer.'

'Als je getuige moet ik de ringen bewaren en naast je staan bij het altaar. Als je broer is het mijn verantwoordelijkheid om je te steunen en beleefd te klappen als je de bruid kust. Geen van beide rollen vereist dat ik je bruiloft afzeg!'

'Alsjeblijft, Dyl. Ik kan het niet. Ik wil haar geen pijn doen.'

Zijn mond viel open. 'Haar vijf minuten voor je huwelijk dumpen gaat haar pijn doen. Dat besef je toch wel?'

'Ik weet het. Maar... verdomme! Als die vriendin van haar hier was, kon zij met Claire praten, maar dokter Lesbo had geen zin om hierheen te vliegen, dus...'

'Wow,' onderbrak Dylan hem scherp. 'Dat was niet cool, man.'

Chris' uitdrukking toonde iets van berouw. 'Shit. Het spijt me. Dat was grof. Maar het ergert me zo dat haar zogenaamde beste vriendin niet op de bruiloft komt.'

Misschien wist ze dat er geen bruiloft zou zijn.

Dylan slikte de stekelige opmerking in. 'Nou, de beste vriendin van Claire is hier niet om jouw vuile werk op te knappen. En ik doe het ook niet. Jij moet met haar praten, bro. Je moet je eigen rotzooi opruimen.'

De paniek die in Chris' ogen verscheen, zou komisch zijn geweest als het niet zo ergerlijk was. 'Dylan...'

'Ik meen het. Je kunt dit niet op iemand anders afschuiven, hoe pijnlijk en ongemakkelijk het ook zal zijn. Je bent een man van tweëndertig, Chris. Je kunt me niet vragen het namens jou uit te maken met Claire.'

Na een lange stilte zakte Chris' schouders verslagen. 'Ik weet

het. Je hebt gelijk.'

Er viel een enorme last van Dylans schouders. Eindelijk kwam zijn broer bij zijn verstand.

'Praat met haar,' zei hij rustig. 'Vertel haar alles wat je voelt, man. Misschien komen jullie er samen uit en gaat de bruiloft door zoals gepland.'

'Dat gebeurt niet.' Chris haalde diep adem en streek de voorkant van zijn zwarte colbert glad. 'De partners zullen het wel begrijpen, toch?' zei hij met een wanhopige stem.

Van afkeuring verstrakten alle spieren in Dylans lijf. Maakte Chris zich serieus meer zorgen over de reactie van de partners van zijn advocatenkantoor dan over hoe zijn gedumpte bruid zich zou voelen? Wow. Zijn broer was altijd wel wat egocentrisch en arrogant geweest, maar op dit moment herkende Dylan de man voor zich niet.

'Vergeet de partners,' zei hij. 'Concentreer je op je verloofde. Ga Claire zoeken. Nu.'

Met een snel knikje draaide Chris zich om en verliet de kamer.

Dylan vocht tegen zijn ongeloof en nam even de tijd om zich te herpakken. Shit. Dit werd een complete chaos. Moest hij op zoek naar zijn moeder en haar inlichten? Of moest hij wachten tot hij zeker wist dat de bruiloft niet doorging?

Nee, hij moest naar zijn moeder. Zij kon dan in ieder geval Claire een beetje troosten nadat Chris zijn bom had gedropt.

Hij was nog steeds ontzettend gestrest toen hij de deur uit ging en over de maagdelijk witmarmeren vloer van de gang liep. Hij was net de hoek om toen hij het geklik van hoge hakken hoorde.

Als je over de duivel sprak, dan trapte je op zijn staart. Zijn moeder kwam op hem af, haar blauwgroene jurk zwierde om haar enkels bij elke snelle stap.

Dylan kwam haar halverwege tegemoet en schudde geërgerd zijn hoofd. 'Gelukkig dat je hier bent. We hebben een probleem-pje.'

De ogen van Shanna Wade hadden dezelfde lichtgroene kleur als die van haar zoons en vertoonden dezelfde schok die Dylan

op dat moment voelde.

‘Dylan,’ zei ze met een sombere stem, ‘kun je alsjeblieft uitleggen waarom je broer me net vroeg om tegen alle gasten te zeggen dat ze naar huis moeten gaan?’

Zijn hart zakte als een zinkende steen naar beneden. ‘Hij deed wat?’

‘Hij vertelde me dat ik moest aankondigen dat er geen bruiloft zal zijn.’ Ze aarzelde. ‘Hij zei dat het jouw verantwoordelijkheid was om het aan Claire te vertellen.’

Dylans schouders spanden zich. ‘Wat? Waar is hij nu?’

Zijn moeders stem beefde. ‘Hij is weggegaan.’

‘Verdomme, dat meen je niet?’

Bij wijze van uitzondering zei Shanna niets van zijn taalgebruik. ‘Hij ging via de achterkant naar buiten. Ik was te gespannen en verward om hem tegen te houden en toen ik eindelijk bij mijn positieven kwam en naar buiten rende, reed hij al weg.’

Chris, jij verdomde klootzak.

Woede schoot door hem heen, samen met een heleboel walging die een knoop in zijn buik vormde. Hij kon het niet geloven. Chris was gevlucht zonder Claire McKinley te vertellen dat het voorbij was. Zijn broer had zonder iets te zeggen het gebouw verlaten.

‘Wat moeten we doen?’

De zenuwachtige vraag van zijn moeder drong door tot zijn woedende gedachten. Dylan haalde rustig adem, pakte haar hand en merkte dat die ijskoud was. Hij kneep in haar elegante vingers en keek in haar verwarde gezicht.

‘Je moet het ze vertellen,’ zei hij zacht. ‘Vertel iedereen dat er vandaag geen bruiloft is.’

Ze leek in paniek. ‘En wat moet ik zeggen? Dat mijn zoon koud-watervrees heeft?’

‘Nee. Geef geen details. Zeg alleen dat bruid en bruidegom van gedachten zijn veranderd en dat de beslissing wederzijds was.’

Shanna’s ogen vulden zich met tranen. ‘O, god. Hoe kan dit gebeuren? Kom je met me mee?’

‘Ik kan niet. Ik moet iets anders regelen.’

‘Wat ga je doen?’

‘Waar Chris te laf voor was.’ Dylans kaak trok strak van woede.
‘Ik ga het uitmaken met zijn bruid.’

* * *

‘Zie ik er goed uit?’ Claire beet op haar lip en staaarde naar haar spiegelbeeld in de passpiegel. De vlinders in haar buik maakten idiote rondjes, waardoor het moeilijk was om zich te concentreren op de witte droom die haar aanstaarde.

‘Goed? Je ziet er meer dan goed uit, lieverd. Je bent prachtig.’ Nora McKinley verscheen in de spiegel. Haar bruine ogen glogen van trots en schitterden alsof ze elk moment kon gaan huilen van geluk.

Een onaangenaam gevoel kriebelde in Claires buik. ‘Mam...’

‘Ik meen het. Je bent prachtig, vanbinnen en vanbuiten.’ Nora snoof. ‘Je bent de prachtigste dochter die een moeder zich kan wensen en ik ben zo trots op je.’

Claires tanden duwden zich verder in haar onderlip.

‘O, liefje, niet huilen. Je ruïneert je make-up.’

Ze had niet eens gemerkt dat haar ogen vochtig waren, maar het verklaarde waarom haar spiegelbeeld ineens wazig was.

Ze knipperde haar tranen weg en draaide zich om naar haar moeder, die er prachtig en elegant uitzag in een perzikkleurige empirejurk die tot net onder de knie reikte. Nora’s kastanjebruine haar was opgestoken in een kunstige chignon en met haar perfecte teint en natuurlijke rode lippen leek Claires drieënvijftigjarige moeder geen dag ouder dan veertig.

‘Wat is er, Claire? Ben je zenuwachtig?’

‘Ja.’ Ze slikte. ‘Maar dat is normaal, toch? Mensen zijn toch zenuwachtig voor hun bruiloft?’

‘Natuurlijk. Dat is een heel normale reactie,’ zei Nora op zachte toon. ‘Veel bruiden worden vlak voor de ceremonie nerveus.’

‘Ik zou willen dat Nat hier was,’ mompelde Claire.

Haar moeder slaakte een zachte zucht. ‘Ik weet dat je van streek

bent omdat Natasha niet kon komen, maar daar moet je niet bij stil blijven staan. Wil je dat ik Michelle haal? Je bruidsmisje zou eigenlijk hier moeten zijn om je te helpen met aankleden.'

'Nee, het is oké. Ik denk... dat ik even alleen wil zijn. Vind je dat erg?'

Er verscheen een rimpel in Nora's voorhoofd, maar ze protesteerde niet tegen het verzoek. 'Natuurlijk niet.' Ze stapte dichterbij en streelde zachtjes over Claires wang. 'Michelle en ik komen je halen als het zover is.'

Zodra haar moeder weg was, zakte Claire op het tapijt in een berg van wit kant.

Was dit normaal? De zenuwen, de trillende handen en vochtige handpalmen? Als klein misje had ze voortdurend gefantaseerd over haar bruiloft, zich voorgesteld hoe opgetogen ze zou zijn als de grote dag eindelijk aanbrak. Koudwatervrees kwam nooit voor in die fantasie.

Een regelrechte paniekaanval ook niet.

Het lijfje van haar jurk voelde plotseling te strak, waardoor ze niet kon ademen, en haar handen bibberden zo dat ze haar vingers in haar dijen moest drukken om het onregelmatige trillen te stoppen.

O, man, dit was erg. Haar hart ging tekeer, haar voorhoofd was bezweet en haar handen tintelden. Haar wilde blik zwierf door de prachtige kamer. Ze nam de houten wanden en het dure tapijt, de indrukwekkende open haard en het elegante meubilair in zich op. De geur van geld en leer hing in de lucht.

Niets hieraan voelde goed. Ze zou zich niet moeten aankleden in deze chique kamer. Er zouden geen vijfhonderd vreemden in die balzaal moeten zitten om haar te zien trouwen. En haar allerbeste vriendin zou naast haar voor het altaar moeten staan, niet een of andere collega die Claire had moeten vragen omdat haar bruidegom weigerde rekening te houden met Natasha's agenda. Omdat Nat elk jaar drie maanden naar het buitenland ging in het kader van een programma voor ontwikkelingshulp van het ziekenhuis waar ze arts op de spoedeisende hulp was, kon ze met geen mo-

gelijkheid terugvliegen naar San Francisco voor de bruiloft. Dat betekende dat de vrouw die al drieëntwintig jaar Claires beste vriendin, fuck, haar enige vriendin was, niet haar bruidsmeisje kon zijn.

Claire had maar al te graag de datum naar het voorjaar verschoven als ze daardoor Nat aan haar zijde kon hebben, maar Chris' baas had hen overvallen met het cadeau van de Lavendel Balzaal en Chris had volgehouden dat het onbeleefd zou zijn om te weigeren.

Hij is veranderd.

De gedachte schoot opeens door Claires hoofd als een verdwaald dier, maar ze dwong zichzelf die weg te jagen.

Chris was niet veranderd. Hij stond gewoon onder grote druk. Zijn positie bij Lowenstein en Tate was stressvol en het hielp niet dat de helft van zijn salaris naar zijn moeder ging om haar te helpen. Een dergelijke stress eiste zijn tol van een man.

Verandert stress mannen ook in arrogante, onbuigzame, aanmatigende vreemden?

Ze verdrong de spottende gedachte. Genoeg. Ze moest hiermee ophouden. Ze was verliefd geworden op Chris om zoveel redenen, zijn arbeidsethos, zijn passie om anderen te helpen, zijn droge humor.

Hij gedroeg zich de laatste tijd misschien... anders, maar zodra de financiën van zijn moeder op orde waren en zijn werkdruk iets afnam, zou hij weer de man worden voor wie ze was gevallen.

Toch?

Een klop op de deur onderbrak haar innerlijke strijd tussen paniek en onzekerheid. God, als dat Michelle was die kwam doen alsof ze beste maatjes waren, alsof Claire haar niet uit pure pathetische wanhoop als bruidsmeisje had gevraagd, dan ging ze echt gillen.

Er klonk nog een harde klop. 'Claire, ik ben het, Dylan. Mag ik binnenkomen?'

Shit.

Dylan Wade was wel de laatste persoon die ze nu wilde zien.

Sterker nog, hij was de laatste persoon die ze wannéér dan ook wilde zien. Maar toen zijn geklop hardnekkiger werd, liep ze met tegenzin naar de deur en deed open.

‘Wat wil je, Dylan?’

‘Luister,’ begon hij, ‘ik moet... allemachtig.’

Het ontzag en de verwarring in zijn stem verrasten haar volkomen. ‘Wat?’ zei ze op haar hoede.

Dylan stapte de suite in. Hij kon zijn groene ogen niet van haar afhouden en de respectvolle uitdrukking op zijn knappe gezicht was totaal onverwacht.

‘Wow,’ bracht hij uit. ‘Claire, je ziet er... wow... je ziet er zo mooi uit.’

Ze was perplex en had pas na een paar seconden door dat hij niet sarcastisch was. Omdat hij nooit anders dan geërgerd of met minachting naar haar had gekeken, dwong zijn zichtbare waardering haar opnieuw in de spiegel te kijken en ditmaal haar spiegelbeeld echt te bestuderen.

Een andere vrouw keek haar aan, een vrouw in een prachtige jurk van satijn en kant met een sweetheart-halslijn, een wijde rok en een korte sleep. Haar kastanjebruine haar was in lange golven iets naar achteren gekamd en er waren kleine witte bloemetjes doorheen geregen. Haar minimale make-up gaf haar huid iets stralends en de klassieke diamanten armband om haar pols ving het licht en schitterde wanneer ze zich bewoog.

God, ze zag er écht mooi uit.

Dat besef dimde haar paniek een beetje. Als Dylan, een man die haar niet mocht, waardeerde hoe ze er nu uitzag, dan stond ze duidelijk op het punt om haar bruidegom omver te blazen.

‘Dank je,’ zei ze, terwijl ze haar blik op haar spiegelbeeld gericht hield.

‘Eh...’ Hij schraapte zijn keel. ‘Hoe dan ook, ik kwam langs omdat ik je moet vertellen... eh...’

Vanwege de spanning in zijn normaal zelfverzekerde toon draaide ze zich naar hem toe. Oké, bizar. Dylan schuifelde heen en weer alsof hij zich niet op zijn gemak voelde. Zijn handen gleden

in de zakken van zijn zwarte broek en er weer uit. Hij verzette zijn zwarte schoenen een paar keer op het tapijt en zette toen weer een paar stappen achteruit naar de deur, met een ronduit gepijnigde uitdrukking op zijn gezicht.

Voor het eerst in drie maanden kon Claire naar Dylan kijken zonder te blozen of het beeld voor zich te zien van de intens erotische scène waarvan ze getuige was geweest tussen hem en... *nee, niet aan denken.*

Ze duwde de herinnering uit haar hoofd en concentreerde zich op de vreemde spanning die de lucht tussen hen in verdikte.

‘Wat is er, Dylan?’ Angst schoot door haar heen. ‘Is alles oké? Is Chris oké?’

‘Met hem gaat het goed,’ zei Dylan snel.

‘Wat is er dan?’

Hij schuifelde onhandig en haalde een hand door zijn korte blonde haar.

‘Luister,’ begon hij, zijn stem een beetje schor, ‘Chris is... eh... o, shit, er is geen gemakkelijke manier om dit te zeggen, oké? Dus ik ga het gewoon doen en ik wil dat je weet dat ik dit niet leuk vind. Jij en ik... we kunnen niet echt goed met elkaar opschieten en dan was er nog dat hele bezoekgedoe en... je weet wel, wat je bij mij thuis zag... wat je nooit meer ter sprake bracht, en daar ben ik je trouwens echt dankbaar voor...’

‘O, in hemelsnaam,’ onderbrak ze hem. ‘Stop met bazelen en zeg wat je op je hart hebt.’

‘Chris is weggegaan.’

Claire knipperde met haar ogen. ‘Wat?’

‘Hij is weggegaan.’ Pijn flitste over Dylans gezicht. ‘Hij kon de bruiloft niet laten doorgaan. Hij... eh, hij vindt dat jullie niet bij elkaar passen.’

Ze was geschokt, zo erg dat ze bijna omviel.

Chris blies de bruiloft af?

Een golf van vernedering voegde zich bij de aanhoudende shock. O god. De bruidegom die zich op het laatste moment terugtrok maakte zéker geen deel uit van haar kinderfantasie.

Terwijl haar ogen zich weer vulden met tranen, keek ze Dylan ontsteld aan. 'Ik kan dit niet geloven.'

Hij keek ontdaan. 'Het spijt me zo. Niet ik zou je dit moeten vertellen. Mijn broer is een klootzak door weg te lopen en ik verzeker je dat ik heb geprobeerd hem het juiste te laten doen. Ik heb hem gezegd dat het zijn verantwoordelijkheid was om met jou te praten, maar ik denk dat hij dacht dat het te pijnlijk zou zijn of zo.'

'Wacht even,' barstte ze uit toen plotseling iets bleef haken. 'Wat bedoel je, hij is wéggegaan?'

Dylans keel bewoog toen hij slikte. 'Hij is weg. Als in, niet meer hier.'

'Bedoel je dat hij de countryclub heeft verlaten?' Haar mond viel open. 'Hij is gewoon weggereden?'

Er volgde een kort knikje.

Alles wees erop dat haar hart zou stoppen met slaan en haar keel werd strak van afgrijzen toen ze zich realiseerde wat de woorden van Dylan betekenden. 'Hij laat mij alle gasten alleen onder ogen komen?' Haar ademhaling werd oppervlakkig. 'Ik moet iedereen vertellen dat er geen bruiloft zal zijn?'

Een schok vloog in Dylans ogen. 'Wat? Nee, natuurlijk niet. Geen zorgen, mijn moeder zal het bekendmaken.'

Haar wangen gloeiden van pijn en schaamte als ze eraan dacht hoe Dylans lieve moeder voor honderden vreemden moest gaan staan om te vertellen dat ze voor niets waren gekomen.

'Dat kun je Shanna niet aandoen,' kreunde ze. 'O, god. Wat een vernedering!'

'Claire. Hé, rustig, lieverd. Haal even diep adem.'

Ze negeerde hem, terwijl haar brein bleef malen over alle vernederende gevolgen van Chris' lafhartigheid.

'Ik moet het mijn ouders vertellen,' mompelde ze tussen beverige zuchten door. 'En pastoor Thomas. O, goh, denk je dat Frank Lowenstein verwacht dat we hem de huur van de Lavendel Balzaal terugbetalen?'

Haar handen begonnen weer te trillen. Steeds meer gedachten schoten door haar hoofd. 'Mijn baas is daar en al mijn collega's. Ik

kan daar niet heen. Ik kan niet verdragen dat iedereen medelijden met me heeft.' Haar blik ging weer naar de spiegel. 'O, shit, ik kan deze jurk niet dragen als ze me zien.'

De volgende minuten zat ze in een waas van absurditeit, een bloedstollende, paniekerige roes die er op de een of andere manier mee eindigde dat haar trouwjurk als een zee van stof aan haar voeten lag. Ze kon zich niet herinneren dat ze zich had uitgetkleed, blijkbaar had ze ook geen gevoel van schaamte, maar ze stond in alleen een witte strapless beha met bijpassende string bijna naakt voor de ogen van de broer van haar weggelopen bruidegom.

En toen het eindelijk tot haar doordrong dat ze zich net tot op haar ondergoed had uitgetkleed, kreeg ze niet eens de tijd om zich te schamen omdat er een nieuw besef daagde.

'Waar moet ik heen?' zei ze ongelukkig. 'Is Chris in ons appartement?'

Dylan keek volkomen gedesoriënteerd, zijn groene ogen gingen van haar bijna naakte lichaam naar de afgedankte bruidsjurk en toen naar haar gezicht.

'Ik weet het niet,' sputterde hij. 'Luister. Claire. Je draait door. Je moet kalmeren, oké?'

'Waar moet ik heen?' herhaalde ze, terwijl ze steeds harder ging praten om het luide kloppen van haar hart te overstemmen. 'Ik heb niet eens een auto! Mijn ouders hebben gereden. O shit, mijn ouders. Ze zullen me mee naar huis willen nemen. Ik kan niet met ze mee naar huis, Dylan! Ze zullen me verstikken en mijn moeder zal me volproppen met koekjes omdat ze denkt dat koekjes de oplossing zijn voor alle levensproblemen en...'

Een felle pijn op haar wang liet haar ineens opkijken.

Ze knipperde geschokt en bracht haar hand omhoog om de pijn weg te wrijven. 'Heb je me nou net een klap gegeven?'

Dylans perfect gevormde kaak spande zich. 'Nee, ik heb je aangetikt.'

'Je hebt me áángetikt?'

'Ja.' Hij kwam dichterbij en pakte haar beide schouders vast. 'Verman je, McKinley. Mijn broer is de klootzak hier, oké? Mijn

moeder regelt de gasten, dus er is absoluut geen reden voor jou om daarnaartoe te gaan. Je hoeft je baas en collega's niet onder ogen te komen en als je niet klaar bent om met je ouders te praten, dan hoeft dat ook niet. En fuck al die countryclubbeikels van Chris' kantoor. Je bent ze geen uitleg verschuldigd. Begrepen?'

Ze knikte, verdoofd.

'Maar je hebt gelijk,' vervolgde Dylan. 'Chris is waarschijnlijk in het appartement, dus teruggaan is misschien niet zo'n goed idee op dit moment. Tenzij je klaar bent om het grote gesprek aan te gaan?'

Ze schudde haar hoofd. Praten met Chris stond zeker op haar agenda, maar niet nu. Hoe woest ze ook was dat hij de benen had genomen in plaats van de situatie als een volwassene aan te pakken, ze kon nu niet met hem praten. Niet voordat ze ver, ver weg was van deze stomme countryclub en haar verwarde gedachten op een rijtje had gezet.

'Ik denk dat ik maar naar een hotel moet gaan,' zei ze met een vermoeide stem. 'Kun je me daar afzetten?'

Zonder op zijn antwoord te wachten rende ze naar de koffer en de handbagage die ze naast de deur had laten staan. Zij en Chris zouden direct na de receptie op huwelijksreis gaan, dus haar bagage stond al klaar.

Met haar rug naar Dylan toe zocht ze in haar koffer en ze trok er het eerste het beste kledingstuk uit dat ze zag, een felblauwe zonnejurk. Ze trok de jurk over haar hoofd, streek hem glad langs haar lichaam en had er lak aan dat de witte band van haar beha te zien was vanwege de laag uitgesneden rug of dat de rok onfatsoenlijk kort was. Deze jurk was bedoeld voor Aruba, de eerste stop op hun drie weken durende huwelijksreis.

Alleen zou er geen huwelijksreis zijn. Geen bruiloft.

'Ik kan niet geloven dat hij gewoon weggegaan is,' fluisterde ze.

De warme hand op haar blote schouder deed haar opspringen. 'Het spijt me echt,' klonk Dylans hese stem.

Claire kon een honend gesnuif niet inhouden. 'Nee, het spijt je niet.'

‘Wel waar.’

‘Nonsens.’ Voor het eerst sinds Dylan zijn bom had gedropt prikten hete tranen in haar ogen. ‘Je geniet van elke seconde. Je haat me en je vindt waarschijnlijk dat ik het verdiende, hè?’

‘Dat denk ik helemaal niet, Claire.’ Nu klonk hij geïrriteerd.

‘Natuurlijk niet, Dylan, want je wilde zo graag dat ik je schoonzus werd. Nou, gefeliciteerd, na vandaag hoef je me nooit meer te zien, dus doe me een genoegen en donder op met je spijt, oké? Het enige wat ik nu van je wil, is dat je me helpt om deze stomme koffer te dragen en me naar een hotel rijdt.’ Haar lippen werden strakker. ‘Denk je dat je dat aankunt, soldaat?’

Er vertrok een spier in zijn kaak en zijn ogen vonkten verontwaardigd, maar de harde blik ging snel over in berusting. Met een kort knikje pakte hij haar koffer op en zei: ‘Dat kan ik wel aan.’